

Arrest

nr. 216 705 van 13 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 23 mei 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 mei 2017.

1.2. Op 25 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Shamsapur in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U woonde daar met uw ouders, uw broer en uw zus. Uw vader stierf toen u nog jong was, het was een natuurlijke dood. Na zijn dood zorgde uw oom langs vaderszijde voor het gezin. Uw broer, S. F. A. (OV X), werkte als lijfwacht voor een andere oom die rechter was. Omwille van zijn job kreeg uw broer problemen en vluchtte hij naar België. Hij werd hier erkend als vluchteling in 2013.

Ongeveer vier maanden voor uw vertrek fietste u langs een controlepost van de politie. Een vriend van uw broer hield u tegen, maar u kende hem niet. Hij vroeg hoe het met uw broer is en waar hij zich bevindt. U sprak even met hem en begreep dat hij een goede vriend was van uw broer dus u vertelde hem dat uw broer vertrok uit Afghanistan. Hij zei dat u altijd bij hem terecht kon als er iets was of als u eten wilde. Vanaf dan passeerde u regelmatig bij hem en vertelde hij u over uw broer. De Taliban werd ingelicht over het feit dat u vaak te zien was in de controlepost van de politie. Een dag voor uw vertrek kwam de malik van het dorp naar uw huis om u te spreken. Hij zei dat u zich moest presenteren bij de Taliban die avond. U zei dat u dat zou doen en de malik vertrok terug. Toen u hierover vertelde aan uw moeder en oom, panikeerden ze. Ze zeiden dat u problemen zou krijgen en uw oom nam u mee naar zijn huis, dat eveneens in Shamsapur gelegen is. Die nacht kwam uw moeder naar het huis van uw oom. De Taliban waren langsgesproken bij u thuis. Uw moeder wilde de deur niet openen en de Taliban braken de deur kapot. Ze doorzochten het huis maar vonden u niet. Ze vroegen aan uw moeder waar haar zoon was en zeiden dat u net als haar andere zoon ook een spion was. Uw oom bracht u naar een andere plaats en vandaar verliet u het land.

Na een reis van ongeveer zeven maanden kwam u aan in België op 23 mei 2017. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 29 mei 2017.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de taskara's neer van u, uw vader en uw broer en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen verklaarde u bij aankomst in België zestien jaar en zes maanden te zijn (document inschrijving, p. 1), terwijl na een leeftijdsonderzoek bleek dat u zeker meer dan 21 jaar was (document leeftijdsbepaling, p. 1). U hebt dus getracht de Belgische asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd. Zo wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast. Bijgevolg kan ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaarde u dat u gedurende vier maanden regelmatig langs ging bij de vriend van uw broer in de controlepost omdat u graag met hem sprak en hij vertelde over uw broer (CGVS, p. 9). Het moet worden opgemerkt dat u erg weinig weet over die vriend. Zo weet u niet waar hij woont, waar hij naartoe ging in zijn verlof, vanwaar precies hij uw broer kende of hoe lang hij al werkte in die controlepost (CGVS, p. 10-11). U verklaarde ook dat hij u kende omdat hij u vroeger al gezien zou hebben, maar toch herkende u hem helemaal niet (CGVS, p. 11). Het is weinig aannemelijk dat u na al uw gesprekken met de vriend van uw broer, niet meer op de hoogte bent van hem. Deze onaannemelijkheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Het is bovendien niet aannemelijk dat u zo vaak tijd doorbracht in de controlepost van de politie en toch niet beseftte dat u hierdoor problemen zou krijgen. Uw oom waarschuwde u er immers voor (CGVS, p. 9). Ook de problemen die uw broer had door zijn job bij de politie zouden voor u een reden moeten geweest zijn om voorzichtig te zijn met wat u deed. Toch bleef u teruggaan naar de controlepost (CGVS, p. 9). Ook deze onaannemelijkheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Verder verklaarde u dat de malik van het dorp naar uw huis kwam om u te zeggen dat u die avond naar de Taliban moest gaan om met hen te spreken. U vertrok daarna meteen naar het huis van uw oom omdat de situatie gevaarlijk was voor u. Die nacht kwamen de Taliban uw huis doorzoeken en vertrok u (CGVS, p. 9-10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u enkele dagen bij uw oom verbleef en dat u toen pas door uw moeder gewaarschuwd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Het is bovendien weinig aannemelijk dat de Taliban het huis doorzochten en dan gewoon vertrokken als ze zagen dat u er niet was (CGVS, p. 10). Ze konden u namelijk makkelijk bij uw oom vinden. Hij woonde immers in hetzelfde dorp en hij zorgde voor het gezin sinds de dood van uw vader (CGVS, p. 8). Bovendien konden ze ook uw moeder volgen die diezelfde nacht nog naar uw oom kwam om u te waarschuwen (CGVS, p. 13). Indien de Taliban er werkelijk zo op gebrand waren u te vinden, zoals u beweert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze u ook bij naaste familieleden zouden zoeken. Daarop gewezen, antwoordde u dat de Taliban niet wisten dat u daar was en dat u diezelfde nacht nog vertrok naar een andere plaats. Dit antwoord kan deze onaannemelijkheid niet ophelderen. Ook deze elementen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde nog dat de Taliban uw moeder waarschuwden dat haar ene zoon een ongelovige was en dat haar andere zoon nu ook als spion werkte (CGVS, p. 13). Gevraagd of uw problemen gelinkt zijn aan de redenen waarom uw broer het land verliet, antwoordde u dat u geen problemen had door de situatie van uw broer. U zei dat de Taliban u enkel benaderde omdat u vaak te zien was in de controlepost (CGVS, p. 14), wat niet geloofwaardig is, zo blijkt hierboven. Bijgevolg kan uit het beroep of de vervolgingsfeiten van uw broer actueel geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd afgeleid worden.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U bracht uw taskara mee en de taskara's van uw broer en uw vader. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. Verder legde u een enveloppe neer. Deze toont aan dat u post ontving uit Afghanistan, wat hier ook niet betwijfeld wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Per drager brengt verwerende partij op 12 december 2018 een aanvullende nota met volgende nieuwe stukken bij: een hyperlink-verwijzing naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, een hyperlink-verwijzing naar het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en een hyperlink-verwijzing naar het rapport "EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden gedood door de taliban omwille van het feit dat hij regelmatig in een controlepost van de politie te zien was en hij zich naderhand niet heeft aangeboden bij de taliban hoewel zij hierom hadden verzocht. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden aangaande zijn leeftijd; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker na alle gesprekken die hij met de vriend van zijn broer zou hebben gehad amper iets kan vertellen over deze vriend; (iii) het bovendien niet aannemelijk is dat verzoeker zoveel tijd doorbracht in de controlepost van de politie en toch niet beseftte dat hij hierdoor problemen zou krijgen nu zijn oom hem hiervoor had gewaarschuwd en nu de problemen van zijn broer omwille van diens job bij de politie een reden moeten zijn geweest om voorzichtig te zijn bij wat verzoeker deed; (iv) verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop hij door zijn moeder gewaarschuwd werd van de huiszoeking door de taliban; (v) het bovendien niet aannemelijk is dat de taliban gewoon vertrokken nadat zij het huis hadden doorzocht en verzoeker niet gevonden hadden, nu zij hem eenvoudig hadden kunnen vinden bij zijn oom die in hetzelfde dorp woont en voor het gezin zorgde sinds de dood van verzoekers vader én zij bovendien verzoekers moeder gevolgd konden hebben die naar het huis van verzoekers oom kwam om hem te waarschuwen; (vi) verzoeker zelf aangeeft dat hij geen problemen had door de situatie van zijn broer, zodat uit het beroep of de vervolgingsfeiten van verzoekers broer actueel geen vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid en (vii) de door verzoeker voorgelegde documenten in de loop van de procedure niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 9 juni 2017 (administratief dossier, stuk 18) blijkt immers dat verzoeker op datum van 30 mei 2017 ouder is dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is, hetgeen een significante discrepantie betreft ten opzichte van zijn verklaring als zou hij bij aankomst in België 16 jaar en 6 maanden zijn geweest. Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, werpt een smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.2.3.2. Voorts merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent op dat verzoekers kennis aangaande F., de vriend van zijn broer, dermate beperkt is dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen als zou hij verschillende maanden met F. hebben gesproken tijdens diens werk aan de controlepost van de politie. Zo dient immers opgemerkt dat verzoeker niet weet waar F. woont, waar hij naartoe ging gedurende zijn verlof, vanwaar hij zijn broer precies kende of hoe lang hij reeds in die controlepost werkte (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Met het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker wel degelijk kon aangeven dat zijn broer en F. elkaar kenden omdat ze samen voor verzoekers oom hebben gewerkt als lijfwacht, maar dat hij geen details over dit werk kan verschaffen, dient opgemerkt dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud allerminst in staat was om een duidelijk antwoord te formuleren op de vraag vanwaar F. zijn broer precies kende. Hoewel hij inderdaad in eerste instantie aangeeft dat zij elkaar kenden van vroeger omdat zij als soldaat hebben gewerkt voor zijn oom, geeft verzoeker – nadat hem gevraagd wordt wat zij precies samen deden – aan als volgt: *“Hij was gewoon een vriend van vroeger maar meer weet ik niet.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 11), hetgeen geenszins geloofwaardig overkomt. Te meer omdat verzoeker aangeeft dat hij F. gedurende drie of vier maanden praktisch één tot twee keer per week zag (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Bovendien doet de argumentatie in het verzoekschrift dat hij eerlijk heeft aangegeven wanneer hij geen antwoord wist, geen afbreuk aan het feit dat verzoeker voor het overige zo goed als niets weet over F..

Waar verzoeker ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog wijst op geheugenproblemen ten gevolge van de slagen die hij in Kroatië kreeg toegediend op zijn hoofd, dient erop gewezen dat, daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze kan blijken dat geheugenproblemen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien brengt verzoeker geen medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Verzoeker meent dat het niet onwaarschijnlijk is dat F. hem wel herkende, maar dat hij F. op zijn beurt niet herkende. Hij vervolgt dat F. hem samen met zijn broer in het dorp heeft gezien en hem zo gemakkelijker kon herkennen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal waar deze op goede gronden overweegt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker – gelet op de door hem geschetste context – F. geheel niet herkend zou hebben (administratief dossier, stuk 5, p. 11).

2.3.2.3.3. Voorst staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: *“Het is bovendien niet aannemelijk dat u zo vaak tijd doorbracht in de controlepost van de politie en toch niet besepte dat u hierdoor problemen zou krijgen. Uw oom waarschuwde u er immers voor (CGVS, p. 9). Ook de problemen die uw broer had door zijn job bij de politie zouden voor u een reden moeten geweest zijn om voorzichtig te zijn met wat u deed. Toch bleef u teruggaan naar de controlepost (CGVS, p. 9). Ook deze onaannemelijkheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.”* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde vaststellingen en overwegingen zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.2.3.4. Verzoeker legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het tijdstip waarop hij zou zijn vertrokken omwille van de voorgehouden problemen met de taliban. Immers, daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangeeft dat hij – nadat de malek van het dorp hem kwam zeggen dat hij naar de taliban moest gaan om hen te spreken – enkele dagen bij zijn oom verbleef en toen pas door zijn moeder werd ingelicht over het feit dat de taliban bij hem thuis waren binnengevallen (administratief dossier, stuk 21, vraag 3.5.), verklaart hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat hij meteen daarna vertrok naar het huis van zijn oom omdat de situatie te gevaarlijk was voor hem, dat de taliban die nacht het huis kwamen doorzoeken en hij vervolgens vertrok (administratief dossier, stuk 5, p. 9-10).

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het louter herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het ontkennen van een andere afgelegde verklaring is geen dienstig verweer om de tegenstrijdigheid te herstellen. Zo verzoeker nog hekelt dat hij niet geconfronteerd is met deze tegenstrijdigheid gedurende het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

2.3.2.3.5. Tot slot considereert de commissaris-generaal nog op goede gronden: *“Het is bovendien weinig aannemelijk dat de Taliban het huis doorzochten en dan gewoon vertrokken als ze zagen dat u er niet was (CGVS, p. 10). Ze konden u namelijk makkelijk bij uw oom vinden. Hij woonde immers in hetzelfde dorp en hij zorgde voor het gezin sinds de dood van uw vader (CGVS, p. 8). Bovendien konden ze ook uw moeder volgen die diezelfde nacht nog naar uw oom kwam om u te waarschuwen (CGVS, p. 13). Indien de Taliban er werkelijk zo op gebrand waren u te vinden, zoals u beweert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze u ook bij naaste familieleden zouden zoeken. Daarop gewezen, antwoordde u dat de Taliban niet wisten dat u daar was en dat u diezelfde nacht nog vertrok naar een andere plaats. Dit antwoord kan deze onaannemelijkheid niet ophelderen. Ook deze elementen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en tot de zijne worden gemaakt.

2.3.2.4. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de taskara van verzoeker dient erop gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan *“Corruptie en valse documenten”* van 21 november 2017) blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

De taskara's van verzoekers broer en vader kunnen hooguit diens identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, dewelke *in casu* op zich niet worden betwist.

De enveloppe toont verder enkel aan dat verzoeker post ontving uit Afghanistan.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is.

In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." Er dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met een aanvullende nota van 12 december 2018 een hyperlink-verwijzing naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, een hyperlink-verwijzing naar het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en een hyperlink-verwijzing naar het rapport "EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 87) bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 7), waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Met het louter betwisten van dit besluit en het betoog dat de hele provincie Nangarhar uitermate onveilig is en er tevens burgerslachtoffers vallen, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dat zich in het district Surkhrod nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen waarbij tevens burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Te dezen dient erop gewezen dat daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER